

A close-up portrait of a young woman with fair skin and numerous freckles. She has light brown eyes and is looking slightly upwards and to the right. Her hair is blonde and is adorned with a crown of large, light-colored, paper-like flowers. The background is softly blurred, showing more of the floral decorations.

Eva Wikander

**Vi ses hos
Linnea!**

A close-up portrait of a young woman with fair skin and numerous freckles. She has light brown eyes and is looking directly at the camera with a slight smile. Her hair is blonde and adorned with several large, light-colored flowers. The background is softly blurred, showing more of the flowers and her hair.

Eva Wikander

Vi ses hos
Linnea!

 SAGA
EGMONT

Eva Wikander

Vi ses hos Linnea!

Saga

Vi ses hos Linnea!

Copyright © 1982, 2018 Eva Wikander och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726126822

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

*Till Gunda,
George och Kerstin*

I

"Tala inte med främmande män — var rädd om dej min unge!" Lappen satt fasttejpade på spegeln i hallen. Johanna lipade vant och hänsynslöst åt bilden av sitt ansikte, tog ett steg närmare spegeln, körde fingrarna genom håret och snodde ihop det till en svans därbak.

Ett blekt leende for över hennes ansikte. Naturligtvis — så här skulle hon ha håret. Huvudet fick en vackrare form. Näsans vassa linje mjuknade.

Kanske hade Karin lämnat någon hårsnodd efter sig.

Hon fick upp badrumsdörren med ena armbågen utan att släppa taget om den nya frisyren.

"Glöm inte den rosa pelargonian i mitt sovrum. Låt den blomma och vara lika lycklig som jag!"

En lapp till på badrumsspegeln!

Något svidande svart fladdrade hastigt genom Johanna. Nu hade planet säkert lyft med hennes mamma mot Medelhavet, mot Grekland.

Karin hade spelat Theodorakis till långt in på natten. Packat, packat upp och packat om igen. Hon hade talat oavbrutet, nästan hysteriskt om de kritvita husen, om strandlinjer mot evigheten, om oliver, svarta gummor — och musiken.

Johanna hade tassat efter henne, följt spåren av den lediga Karin utan sjuksköterskekläder, nuddat vid den silkiga baddräkten, beundrat klänningarna, granskat gåvorna till okända vänner, bläddrat i parlören tills orden, de nya orden dansade runt i huvudet på henne.

Mycket sent på kvällen hade Karin försökt lära henne att räkna till tio på grekiska. I vardagsrumssoffan, tätt intill varandra, Karin med parlören i hand och Johanna med blicken riktad ut genom fönstret mot den blålila majkvällen.

— Enna, dio, tres, tessera ...

Till slut hade de ramlat ihop båda två, var och en i sin säng. Två väckarklockor skulle ringa halv sex följande morgon. Plus telefonväckning. Plus att Astrid skulle komma ner och ruska om dem.

Och prick halv sju var Karin på väg i taxi till Arlandabussen.

Hålögd, med resfeber men brinnande lycklig.

Johanna vacklade ännu runt i sömndimmor när Astrid bryggde en ny omgång starkt te lite senare på morgonen och lämnade över extranyckeln till sin lägenhet.

Där skulle Johanna hädanefter sova i sju nätter.

Högt upp skulle svansen sitta. Hon borstade och borstade, tappade en hårslinga, började om på nytt, glömde tiden, närmade sig spegeln, granskade de röda flammorna på halsen, glansen i ögonen, borstade hårdare tills det gjorde ont i hårbotten.

”Låt den blomma ...”

Nu fick hon fast snodden, upptäckte att Karin lämnat sin gamla nessesär kvar med läppglans och mascara.

Det var bara att ta för sig. Astrid hade redan gått iväg till sin tobaksaffär och skolan hade säkert börjat för länge sedan.

Necessären med de ljusblå prickarna doftade Karin. Johanna nosade försiktigt i den. Värmevågor steg och sjönk i hennes inre och plötsligt kom gråten. Hon stoppade in en handduk i munnen, satte sig ned på toalettstolen, bet och bet i handduken. Andades djupt genom näsan.

När tomheten och lugnet återvände vågade hon ta ut handduken ur munnen. Hon lade den i blöt i handfatet och

baddade ansiktet.

Med hårspännen på sidorna skulle faktiskt frisyren fungera. Puder på rödblemmorna — och så en aning mascara. Kanske läppglans också.

Skolan — aldrig i livet!

Hon virvlade genom lägenheten, vräkte ut hela garderoben, fann en tunn, fjärlig gul klänning längst in bland sommarkläderna.

Den var alldeles för tunn för årstiden.

Men nu flög hon också, Johanna. Ingen skulle få hindra henne. Inte ens hon själv visste destinationen, var hon skulle landa.

Bara hon kom ut, iväg!

II

Solen välkomnade henne. Överraskad av ljuset och morgonens värme prövade Johanna sina steg bort från de vanliga, välkända gångvägarna.

Runt hörnet låg Astrids tobaksaffär.

Inte åt det hållet!

Inte åt höger heller, skolvägen. Förresten var det säkert ingen som saknade henne. Hon var en av skolans statyer, en av de ensamma, som höll sig undan, som var stilla och tyst både på lektioner och raster.

Dom kunde ju försöka att ringa hem! Eller till sjukhuset där Karin arbetade!

Johanna tog ett skutt rakt in bland planteringarna, snodde runt bland de plastiga rododendronbuskarna, blundade räknade till hundra, grävde i väskan, fann smyg cigarretterna, portmonnän och nycklarna.

Hon huttrade till och fiskade upp en jacka.

Nedanför henne böljade lunden med kolonistugorna. Och kisade man med ögonen kunde man se konturerna av den blå kanalen som kantade lunden och försvann i ett väldigt slussgap.

Läppglansen smakade falsk frukt. Mascaran hade redan klibbat ihop sig i ögonvrån. Men vad gjorde det när popplarna nästan välte omkull henne med sin doft.

Hon skulle åtminstone doppa tårna i kanalen.

Maj — det är den tid då kolonistugorna öppnar sina gluggar och gäspar yrvaket. Tjälén är på väg ut ur jorden och vattnet skruvas på i trädgårdarna. Och ut åker råttbon,